

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

18 ΜΑΪΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 20

Ο ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὁ Ἡμερήσιος Τύπος ἀνεπτύχθη πολλαχῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη. Ἐκδίδονται πολλοὶ ἔφημεροῖδες ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐκάστοτε ἀγγέλλονται νέοι τοιαῦτα, ὡς καὶ περιοδικά. Ἀναντιρρήτως ὁ Τύπος καὶ ἡ ἐλευθερία αὐτοῦ εἶνε ἀπαραίτητοι καί, ὡς ἐρρήθη, εἶνε ἡ τετάρτη δύναμις εἰς τὰ συνταγματικά καὶ ἐλεύθερα Κράτη. Μόνον εἰς τυραννουμένας χώρας ὁ Τύπος δὲν εἶνε ἐλεύθερος, διότι οἱ τυράννοι φιμῶνουν αὐτὸν καὶ ὁ λαὸς εὐρίσκειται ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τελουμένων ὑπ' αὐτῶν. Ἡ ἔφημερις εἰσέρχεται πανταχοῦ ἀνακηρύσσεται διδάσκαλος καὶ κριτὴς πάντων τε καὶ πασῶν τῶν πράξεων. Ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς τοῦ ἡμερογράφου δξύτερος Λυγκέως εἰσέρχεται καὶ πάντα ἐπισκοπεῖ καί, ὡς ἄλλος παντεπόπτης, τὰ πάντα ἐφορᾷ. Μέγα τὸ τῆς ἔφημεροδογραφίας κράτος. Αὐτὴ νουθετεῖ καὶ πατάσσει· κρίνει καὶ κατακρίνει· δικάζει καὶ καταδικάζει· ἀνάγει καὶ καταγάει· κρατεῖ ξίφος καὶ στέφανον. Τοῦτον ἀποκεφαλίζει· ἐκείνον στεφανοῖ. Ἡ ἔφημεροδογραφία τῇ μὲν δεξιᾷ κρατεῖ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ἐξ οὗ ῥέει νέκταρ καὶ ἀμβροσία, τῇ δ' ἀριστερᾷ τὸν πίθον τῆς Πανδώρου ἐξ οὗ πᾶν πονηρόν.

«Πλείη μὲν γαῖα κακῶν πλείη δὲ θάλασσα ἐξ αὐτῆς». (Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. 101).

Δυστυχῶς τῆς ἐλευθερίας τοῦ Τύπου δὲν γίνεται, εἴπερ ποτε, καλὴ χρῆσις καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐκτὸς ὀλίγων ἐπαινετῶν ἐξαιρέσεων, ὡς ἐγένετο ἄλλοτε. Ἐνθυμούμεθα δὲ σοβαρὰς ἄλλοτε ἔφημερίδας, ὡς τὴν «Νέαν Ἡμέραν» τῆς Τεργέστης, τὸν «Νεολόγον» Κ)πόλεως καὶ ἄλλας ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Ἀθήναις. Ἀλλὰ σήμερον τὸ πλεῖστον ἄνθρωποι, πολλάκις ἀμαθεῖς ἢ ἡμιμαθεῖς ἢ ἐκ πάθους καὶ συμφέροντος, γράφουν «ὄ,τι κὲν ἐπ' ἀκαίριμαν γλώτταν ἔλθοι» καὶ συκοφαντεῖται ἢ τιμωρῆται ἢ διασαλεύονται αἱ ἠθικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων ἢ περιγράφονται ὄργια καὶ ἐγκλήματα, ἢ αὐτοκτονία, δι' ὧν ἐξάπτεται ἢ φαντασία τῆς νεότητος καὶ τοῦ ἀγαθοῦ λαοῦ. Πολλάκις, χάριν ὕλικου ἢ κομματικοῦ συμφέροντος, βλάπτονται καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα. Οὕτω δυστυχῶς γίνεται καὶ εἰς περιοδικὰ

τινα καὶ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται καὶ παλοῦνται ἐλευθέρως.

Ἡ τοιαύτη ἐλευθερία ἤμισα ὠφελεῖ, τοῦναντίον βλάπτει τὰς κοινωνίας, διότι δηλητηριάζονται ὑπὸ τῶν παντοίων κακοδοξιῶν καὶ δὴ τῶν μωρῶν ἰδεῶν τοῦ Μάρξ, τοῦ Λενὶν ἢ διαφθείρονται καὶ κατανοῦν εἰς τὴν ἀναρχίαν. «Ἡ γὰρ ἀγαν ἐλευθερία, λέγει ὁ σοφὸς Πλάτων, ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἀγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτη καὶ πόλει» (Πολιτ. στ'). Ἡ τοιαύτη δὲ ἐλευθερία ἠνάγκασε τελευταῖον καὶ αὐτὸν τὸν νῦν πρῶθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος νὰ γράψῃ ταῦτα: «... ὑπὸ τοιούτους ὄρους ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου ἀποβαίνει ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς τῆς χώρας, ἐφ' ὅσον οἱ διευθύνοντες αὐτὸν δὲν ἔχουν συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν, τὰς ὁποίας συνεπάγεται ἢ εἰς τὰς χεῖρας τῶν συγκέντρωσις τόσης δυνάμεως». Βεβαίως πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ ἀγοράζουσι καὶ ἀναγινώσκουσι τοιοῦτον Τύπον καὶ οὕτω αὐτὸ «θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον μέσον τοῦ κολασμοῦ τῶν τοιούτων παρεκτροπῶν», ὡς λέγει. Ἀλλὰ δυστυχῶς τοῦτο δὲν γίνεται· οἱ ἄνθρωποι τὸ πλεῖστον εὐχαριστοῦνται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μᾶλλον σκανδάλων καὶ μωριῶν καὶ εἰς διδασκαλίαν κολακυσούσας τὰς αἰσθήσεις. Ἡ ἁμαρτία εἶνε εὐκόλος καὶ εὐκόλως μεταδίδεται. «Οὔτε πῦρ εὐκαταπρήστου ὕλης ἀψάμενον δυνατόν μὴ οὐχὶ ἐπὶ πᾶσαν αὐτὴν διαβῆναι, ἄλλως τε κἂν ἐπιτύχῃ πνεύματος ἐπιφόρου τὴν φλόγα διακοιμίζοντος· οὔτε τὴν ἁμαρτίαν ἐνός ἀψαμένῃ μὴ οὐχὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἐγγίζοντας διελθεῖν ἐξαπτόντων αὐτὴν τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας» λέγει καὶ ὁ Ι. Βασίλειος (Λογ. εἰς ψαλμ. α'). Αἱ ψευδεῖς διδασκαλαὶ ἢ αἱ περιγραφαὶ σκανδάλων καὶ ληστειῶν ὑπὸ τὸ περιβλημα τῆς καλολογίας, μεταδίδονται εὐκόλως καὶ δὴ εἰς τὴν ἀπλαστον νεότητα· δημοσιογράφοι δὲ προσπαθοῦν νὰ μεταβληθοῦν ἀπὸ πολιῶν εἰς ἀετούς, ἀπὸ πυγολαμπίδων εἰς φωταυγῆ ἄστρα, ἀπὸ φρυγᾶν εἰς ψήγματα χρυσοῦ.

Πρέπει ἡ Πολιτεία διὰ νόμου νὰ περιορίσῃ τὴν ἀκολασίαν τοῦ Τύπου, ἡμερησίου τε καὶ περιοδικοῦ, χάριν αὐτῆς τῆς ἠθικῆς εὐρωστίας τῶν πολιτῶν. Ἀλλὰ ποῦ ἡ ἐλευθερία; θὰ εἶπουν· ἡ ἐλευθερία, δι' ἣν ἐχύθησαν ποταμοὶ αἱμάτων; Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς ἐλευθε-

ρία δὲν εἶνε ἀκολασία καὶ ἀναρχία. Ἡ ἐλευθερία περιορίζεται ὑπὸ ἠθικῶν ἀρχῶν. «Ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία, λέγει ὁ Ἰούλιος Σιμών, ἡ ἀναδεικνύουσα τὸν ἄνθρωπον εἰκόνα Θεοῦ, εἶνε ἡ κανονικὴ ἐλευθερία, ἡ δαμαζομένη, ἡ ἐξαγιαζομένη ὑπὸ τοῦ ἠθικοῦ νόμου» (La Liberté de conscience. 1859. σελ. 300). Κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν οἱ δῆθεν ὑπέρμαχοι καὶ προστάται τῆς ἐλευθερίας ἔλεγον, κατὰ τὴν εὐγλωττον παράστασιν τοῦ Verginiaux, πρὸς τοὺς τιμίους πολίτας. «Εἰσθε ἐλεύθεροι, ἀλλὰ πρέπει νὰ λατρεύετε τὸ εἶδωλον, τὸ ὁποῖον προσκυνοῦμεν ἡμεῖς· ἄλλως σὰς παραδίδομεν εἰς τὴν ὄργην τοῦ Θεοῦ. Εἰσθε ἐλεύθεροι, ἀλλὰ πρέπει νὰ θύετε εἰς τὸν βωμόν, εἰς ὃν θύομεν ἡμεῖς· ἄλλως σὰς παραδίδομεν εἰς τὴν ὄργην τοῦ Θεοῦ. Εἰσθε ἐλεύθεροι, ἀλλὰ πρέπει νὰ φρονήτε περὶ ἐλευθερίας ὅ,τι φρονοῦμεν ἡμεῖς· ἄλλως σὰς παραδίδομεν εἰς τὴν ὄργην τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἡ τοιαύτη ἐλευθερία, ὡς λέγει, φοβοῦμαι μὴ, τρώγουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, ὡς ὁ Κρόνος, γεννήσῃ τὴν τυραννίαν. Ναί· τὴν τυραννίαν καὶ ἀναρχίαν φέρει ἡ ἀκόλαστος ἐλευθερία.

Εἰς ἄλλα Κράτη, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑβρίζῃ ἢ νὰ συκοφαντῇ τις διὰ τοῦ Τύπου περιορίζονται δὲ αἱ ἀνήθικοι παραστάσεις εἰς τὰ θέατρα ἢ ἡ διάδοσις βιβλίων ἀσεβῶν ἢ ἀνηθικῶν. Ὁ νῦν Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας Sir William Johnson Hicks πρὸ ὀλίγου χρόνου προσέβη εἰς τὴν κατάσχεσιν βιβλίων ἀπαρόντων εἰς τὰ ἦθη τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, ὡς γράφει ἐκ Λονδίνου ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὁ πολυμαθὴς κληρικὸς κ. Μιχ. Κωνσταντινίδης, καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ Δικαστήρια. Εἰς τὰς διαμαρτυρίας τινῶν ὁ Ὑπουργὸς ὑπῆρξεν ἀμείλικτος. «Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν, εἶπεν, εἰς κάθε φαντασιώδη ν' ἀσκή τὴν πέννα του εἰς βίβλος τῆς ἠθικῆς του λαοῦ· ἔχομεν εὐθύνην διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας καὶ ἐννοοῦμεν νὰ προστατεύσωμεν αὐτήν». Ἀλλὰ τίς φροντίζει ἐν Ἑλλάδι κατὰ τῆς «πορογραφικῆς φιλολογίας» καὶ τῶν μωρῶν κακοδοξιών ἢ ἀσεβῶν βιβλίων καὶ κομμουνιστικῶν, τὰ ὁποῖα ὑβρίζουν τὰ ἱερά καὶ ὅσια, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Κράτος, αὐτὰ τὰ κοινωνικὰ καθεστῶτα; Ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν, ὡς φαίνεται, νὰ φαινόμεθα ἐλευθερώτεροι τῶν φιλελευθέρων Ἀγγλων.

Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ τούτου ἔφ' ὅσον ἡ Πολιτεία, ἀναισθητοῦσα, ἀδιαφορεῖ καὶ θέλει νὰ φαίνεται δῆθεν ἐλευθεροφρονοῦσα, βουλευταὶ δὲ ὑποστηρίζουν ἐν τῇ Βουλῇ ἐμμέσως καὶ αὐτοὺς τοὺς Κομμουνιστάς. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ὕλικα μέσα· ἔχει πνευματικά, ἔχει τὸν Λόγον

τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶνε «ἐνεργὸς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν δίστομον μάχαιραν» (Ἐβρ. δ' 14). Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ διδάξῃ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς ὅπως προφυλάττονται ἀπὸ τῶν ἠθικῶν μασμάτων βιβλίων σαπρῶν· βιβλίων τὰ ὁποῖα ζητοῦν νὰ εἰσαγάγουν «εἰς τοὺς κήπους τῶν γραμμάτων», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Πλάτωνος τὰς Ἐρευνάσας καὶ τὰς κακοδοξίας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς καλολογίας. Ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἀναγνώστια Τύπου διεφθαρμένου ἢ βιβλίων σαπρῶν τότε θὰ παύσουν νὰ δημοσιεύωνται τοιαῦτα ἐν τῇ ὡραίᾳ καὶ πωθῆναι χώρᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτω δὲ θὰ ὠφελῆθῃ σπουδαίως καὶ ἡ Πολιτεία, ἢ οἱ ἠγέται λησμονοῦν ὅτι μόνον διὰ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῶν πολιτῶν προάγεται αὐτὴ καὶ εὐημερεῖ. Ὁ Ἀριστοτέλης ὀρθῶς λέγει «αἰεὶ τὸ βέλτιον ἦθος βελτίονος αἵτιον πολιτείας γίνεται.» Τὰ ἠθικὰ βελτιούμενα διὰ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πίστεως προάγουν τὴν κοινωνίαν καὶ πολιτείαν.

Οἱ πολῖται θὰ ὑπακούουν εἰς τοὺς νόμους καὶ δὲν θὰ ζητοῦν νὰ παραβαίνουν αὐτούς. Οἱ μεγαλείτεροι ἔχθροὶ τοῦ Ἔθνους εἶνε οἱ διαδίδοντες τὰς κακοδοξίας ἢ ἀσεβεῖς κομμουνιστικὰς διδασκαλίας. Ὅτε ὁ Φαβρίκιος ἤκουσε παρὰ τῷ Πύρρῳ τὸν Κινεῶν ἐπιθέμενον τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἐπικούρου, ἠσχέθη νὰ ἐγκολπωθοῦν αὐτὴν μόνον οἱ ἔχθροὶ τῶν Ρωμαίων. «Ὡ Ἡράκλειος εἶπε, Πύρρῳ τὰ δόγματα μέλλει ταῦτα καὶ Σουνίταις ἕως πολεμοῦσιν ἡμᾶς» (Πλουταρχ. Πύρρος 6).

Ἄς φροντίσωμεν πάντες περὶ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῶν πολιτῶν· μέσον συντελεστικὸν τῆς μορφώσεως αὐτῶν εἶνε ὁ ἠθικὸς καὶ συντηρητικὸς Τύπος καὶ τὰ ἠθικὰ βιβλία. Caveant consules?

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΝΑΣΤΗΣΩΜΕΝ ΗΜΑΣ ΑΥΤΟΥΣ

Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ
(Ἰωαν. ΙΑ'. 25)

— Ἀφιεροῦται εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ περισπουδάστοις ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦς, μετὰ τῶν τῆς εορτῆς τῶν εορτῶν ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν.

Α'.

Ἡ Ἐκκλησία ἢ Χριστιανικὴ ἔπρεπε νὰ ἦτο μία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ, ὡς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἡμῶν ἐρρίζει.— Ἡ ἐγωιστικότης καὶ ἡ ἀλαζονικὴ πεισμοσύνη διήρσεν εἰς διαφέροντας ἀπ' ἀλλήλων κλάδους.—

Ἐορτάζουσι πάντες οἱ Χριστιανικοὶ κλάδοι, πάσαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σω-

τήρος τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ τῆς ἑορτῆς ταύτης τῶν ἑορτῶν τελετάρχαι εἶναι οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων ἡγήτορες καὶ λειτουργοὶ Πάπαι—Πατριάρχαι, Ἐπίσκοποι—Καρδιναῖοι καὶ Νούντσιοι, Μητροπολίται, Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι.—Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου θεᾶται καὶ ἀκολουθεῖ.—

Ἐορτάζουσιν ἀλλὰ ἀναστημένοι δὲν εἶναι ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἠγνωμένοι εἰς μίαν Πίστιν, εἰς ἓν Βάπτισμα, εἰς ἓν σύστημα θείας λατρείας εἰς ἓν συναίσθημα ταπεινοφροσύνης, ἀγάπης, εἰς ἓν φρόνημα παγκοσμίου ἐπικρατήσεως τῆς μιᾶς Πίστεως.—Ἐφ' ὅσον οἱ τελετάρχαι, οἱ ἡγήτορες καὶ λειτουργοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μὴ ἦναι ἠγνωμένοι καὶ σὺν αὐτοῖς σύμπαντες οἱ λαοί, ἡμποροῦν μὲν οἱ ἑορτάζοντες νὰ τελοῦν τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως δι' ἓν μέλλον, ἀλλ' ἅμα ἐν ἑαυτοῖς καὶ καθ' ἑαυτοὺς ὀφείλουσιν νὰ αὐτοπαρακελεύωνται λέγοντες: «Ἀναστήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἕνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἄξιοι καὶ μέτοχοι γενώμεθα. Ἐὰν μὴ γὰρ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναστήσωμεν οὐκ ἐσμὲν τῆς τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ θρησκείας λάτρες, ἀλλ' ἐκμεταλλευταὶ αὐτῆς, ἔνοχοι ἀπέναντι τῆς Ἀληθείας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἔνοχοι τοῦ ἁμαρτήματος τῆς φαρισαϊκῆς ὑπόκρισιος καὶ τῆς τῶν Σαδδουκαίων ἀσυνειδήτου ἐλευθεροφροσύνης».—Ἀπολυταρχικὸς παπισμὸς μὲ τὸ δόλιον σύστημα τοῦ Οὐνιτισμοῦ, Προτεσταντικὴ ἀσυστασία ἀσυγκράτητος, εἰς ἀναρίθμητον πολυσχιδές, —... Ἰδοὺ ἡ ἔνοχη αὕτη.

Ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι πληροφοροῦσιν εἰς ποῖον ἐκ τῶν κλάδων ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια πλήρης, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον αὐτὴν ἀπεκάλυψε καὶ διεδύπωσεν. Ἀναντιρρήτως ἡ ἀλήθεια αὕτη ὑπάρχει εἰς τὸν κλάδον τῆς Ὀρθοδοξίας.— Διότι δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἔαν εἰς τὴν θεῖαν λατρείαν καὶ εἰς τὰς περὶ τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς παραδόσεις προσετέθησαν πρὸς ἐφαρμογὴν διαφέροντά τινα, ἢ καὶ ἀσυμβίβαστα πρὸς τὰ τῆς καθαρᾶς Ἀποστολικῆς περιόδου τῶν τεσσάρων πρώτων ἢ καὶ τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων τῆς ἀκριβοῦς δυνάμεως καὶ μαρτυρικῆς ἐνεργείας τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἐπὶ πλέον ἐκ ζήλου καὶ ὀρμῆς ἐνδὸς ἁγίου ἐνθουσιασμοῦ τῆς περιστατικῆς ἀνάγκης δημιουργημάτων δύναται νὰ παραλειφθῇ, περιοριζομένης τῆς ἐφαρμογῆς εἰς τὰ μοναστικὰ συστήματα τὰ ἔχοντα πάντα τὸν χρόνον εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν, καὶ δὲν σημαίνει ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐπὶ πλέον τούτου ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καὶ ἐλαττωματικότητά αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ Ὀρθοδοξία ἔγκειται εἰς τὴν ὀρθότητά τῆς πίστεως τῆς κατὰ πάντα συμφώνου πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τὴν Παράδοσιν τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων. Καὶ ἡ Πίστις αὕτη εἶναι ἡ δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη, ὡς πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον, εἶναι ἡ εἰς τὰ δώδεκα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως διατετυπωμένου ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου διὰ τῶν δύο πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὡς πρὸς ἀκραδάντους πεποιθήσεις περὶ τῆς

ἀληθινῆς ἐννοίας τοῦ Ἀνάρχου καὶ Ἀϊδίου Θεοῦ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος Κόσμου τοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῇ οἰκουμένῃ γῆ.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἰς ἀμφοτέρα ταῦτα μένει σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος ἔχουσα ἀμετάβλητα καὶ ἀναλλοίωτα τὰ κείμενα τὰ παραδοθέντα εἰς αὐτὴν, ὡς παρακατάθηκην ἱερὰν καὶ ἀναφαίρετον ὑπὸ τῶν θεοπνευστῶν Ἁγίων Πατέρων.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἡ Ἀνατολικὴ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶναι φύλαξ τῆς ἱερᾶς ταύτης παρακατάθηκῆς. Ἀναντιρρήτως.—Ἡ ἁλαζονικὴ ἐγωϊστικότης τοῦ Παπισμοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ προσέλθῃ πρὸς αὐτὴν, ἐνομένη μετ' αὐτῆς καὶ οὕτω καθισταμένη ἀληθινὴ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.—Πλανωμένη ἠθέλησε καὶ θέλει, ἀπατωμένη καὶ ἀπατώσα, ἠθέλησε καὶ θέλει νὰ παρευσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἀρχέγονος ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ διὰ τοῦτο αὕτη εἶναι ἡ Καθολικὴ δι' ὅλην τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησία! Γεμίζει τοὺς ὀρίζοντας τῶν ἔθνων καὶ τῶν Κρατῶν μὲ τὸν θόρυβον τῆς αὐθαδολογίας τῆς διὰ τῶν ἀρρένων καὶ θηλυκῶν προπαγανδιστικῶν ὀργάνων τῆς. Προσποιεῖται ὅτι καταδέχεται νὰ συγκαταβαίνει εἰς τοὺς πλανωμένους Ὀρθοδόξους καὶ νὰ τοὺς ἀφίη, εἰς τὸ σύστημά των τὸ πτωχὸν καὶ πενιχρὸν τῆς τε λατρείας καὶ ρυθμικότητος καὶ δὲν ἀναγκάζει νὰ ἀλλάξουν οὔτε φορέματα, οὔτε λειτουργίαν, οὔτε τὴν κεφαλὴν νὰ ξυρίσουν, οὔτε ἄγαμοι νὰ μένουν. Μόνον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πάπα νὰ προσπέσουν καὶ τὸν Παπισμὸν Καθολικὴν ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Ἐκκλησίαν νὰ ἀναγνωρίσουν καὶ ἀρκεῖ. Τὸ ἀσύστολον τῆς ἀπάτης εἶναι τερατώδες, ὁ δόλος εἶναι φρικιαστικὸς ἐν τῇ καταχθονιότητι αὐτοῦ.—Διατὶ τὰ παράδοξα καὶ τερατώδη ταῦτα εἰς τὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης καὶ ἀπλότητος τῆς εἰλικρινείας καὶ εὐθύτητος;

Διότι τί ἔρριψε τὸν Ἐωσφόρον ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Πανάγαθον; Ἡ ἁλαζονεία!

Ὁ ἁλαζὼν δὲν εἶναι ἀναστημένος, εἶναι νεκρός.— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχη ζωὴ τοῦ ἀγαθοῦ, εἴπου ὑπάρχει δόλος καὶ ἀπάτη;

Πρωτεῖα καὶ ἀλάθητα, πλαστοπροσωποποιημένος ἀπόστολος Πέτρος καὶ Πάπας κοσμοκράτωρ, Οὐνιτισμὸς καὶ παπικὸς καθολικισμὸς εἶναι ἐν μέγα ψεῦδος. Ποῦ ἡ Ἀνάστασις; Ἐν τῷ παρόντι κατὰ συνθήκην, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι πραγματικῶς ὅταν εἰς τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας προσέλθῃ ἡ Παπασύνη καὶ ἐνώπιον αὐτῆς γονατίσῃ διὰ νὰ τὴν λάβῃ καὶ νὰ λαμπρυνθῇ τὸ κράτος αὐτῆς τὸ πολυάνθρωπον τὸ σήμερον ἐσκιασμένον καὶ ἐν τῇ διαπράξει τῆς κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας βλασφημίας καὶ ἀδικίας... σ κ ο τ ε ι ν ὄ ν .

† Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγυπτιακῶν ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Ζάκυνθος» πρὸς τὴν Λάφνην Ἀγ. Ὄρος 9 5-29.—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην τὴν τρέχοντος ἀνεχώρησαν διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Ζάκυνθος» οἱ φοιτηταί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κοσμητοροῦ τῆς Σχολῆς κ. Γρηγ. Παπαμιχαήλ. Τῆς ἐκδρομῆς συμμετέσχον οἱ καθηγηταί κ. κ. Γ. Σωτηρίου Π. Πρατσιώτης καὶ ὁ κοσμήτωρ τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς κ. Ε. Ἐμμανουήλ.

Κατὰ τὸν πλοῦν οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὰς ὁραίας πόλεις Χαλκίδα καὶ Βόλον, ἔνθα τὸ ἀτμόπλοιο σταθεύει, ἀποκομίσαντες ἀρίστους ἐντυπώσεις. Εἰς τὸν Βόλον δὲν παρέλειψαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ἔνθα ὑπὸ τὰς φιλόφρονας ὀδηγίας τοῦ ἐκεῖ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Γιαννοπούλου ἀπεθαύμασαν τὰς ἐν αὐτῷ φυλασσόμενας μοναδικὰς εἰς τὸν κόσμον στήλας τῆς Δημητριάδος γνωστὰς ὡς στήλας τῶν Ἀρχαίων Παγασσῶν ὡς καὶ τὰ εἰς προχριστιανικὴν ἐποχὴν ἀνήκοντα διάφορα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα ἅτινα εὐρέθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῶν Παγασσῶν.

Μετὰ δωδεκάωρον θαυμάσιον πλοῦν ἐκ Βόλου ἀφικοντο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου, ἰδιαίτερον χαρὰν καὶ ἀγαλλίαν ἐπροϋξένησεν εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς τὸ θέαμα τῶν χιονοσκεπῶν κορυφῶν τῶν ἱστορικῶν ὄρεων τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Κισσάβου.

Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.—Περὶ τὴν 10 π. μ. τὸ πλοῖον ἀφίκετο εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Εἰς τὴν ἀποβάθραν ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐκδρομεῖς ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας κ. Βασιλείος ἐκ μέρους τοῦ Παν. Μητροπολίτου Θεσ(κ)ης κ. Γεναδίου, ὁ Πρυτανεὺς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κυριακίδης οἱ κοσμητοροὶ τῆς Νομικῆς καὶ Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς κ. κ. Βουζουκίδης καὶ Μοντεσάντος ὁ καθηγητὴς κ. Σωτηριάδης, ὁ ἐκεῖ παρεπιδημῶν καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Λούβαρης καὶ πλείστοι φοιτηταί τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου.

Ἀποβιβασθέντες οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν ἀμέσως τὰ περίπυστα Βυζαντινὰ Μνημεῖα τῆς Θεσ(κ)ης, ἦτοι: τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Δημητρίου ἀποκαθιστάμενον ἤδη ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Ζάχου, τοὺς μεγαλοπρεπεῖς Ναοὺς τῆς Ἀχειροποιήτου, τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Σωτηρίου ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὸ ἱστορικὸν τοῦ οἰκοδομήματος καὶ ἐξήγε τὴν καθόλου ἀξιθαύμαστον τέχνην αὐτοῦ, ὅπερ ἐχαρακτήρισεν ὡς τὸ μεγαλοπρεπέστατον πάντων τῶν Βυζαντινῶν μνημείων μετὰ τὸν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐν Κων(σ)πόλει. Κατόπιν οἱ ἐκδρομεῖς προσῆλθον ἐν ἄρᾳ εὐλαβείᾳ καὶ προσεκύνησαν τὸν τάφον τοῦ Μάρτυρος ἐνῶ χορὸς ἐκ φοιτητῶν ἔψαλλε κατανυκτικώτατα τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

Εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀχειροποιήτου ἰδιαίτερον ἐντύ-

πωσιν ἐπροϋξένησεν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας φοιτηταίς ἡ μεγαλειώδης καὶ ἐπιβλητικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἑσωτερικοῦ τῆς ἀρχαίας Βασιλικῆς. Μόνον εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον δύναται ὁ ἐπισκέπτης ν' ἀποθαυμάσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς πρώτης χριστιανικῆς τέχνης καὶ νὰ σηματούσῃ λαμπρὰν εἰκόνα τῶν πρώτων Χριστιανικῶν Ναῶν οἵτινες ἠρξισαν νὰ ἀνεγείωνται μεγαλοπρεπῶς μετὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἀκολούθως ἐπεσκέφθησαν τὸν μεγάλῃς ἱστορικῆς καὶ τεχνικῆς ἀξίας περίλαμπρον Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας ὅπου ἀπεθαύμασαν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀλλὰ σεμνὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἑσωτερικοῦ διακόσμου αὐτοῦ. Ὁ κ. Σωτηρίου ἀνέπτυξεν ἐμπεριστωμένως τὴν σπουδαιότητα τῆς τέχνης καὶ τὴν μεγάλην ἱστορικὴν ἀξίαν αὐτοῦ, τονίσας ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦτο οἰκοδόμημα εἶναι ἐν τῶν ἀριστοτεχνικῶν μνημείων τῆς Χριστιανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τὰ δ' ἐν αὐτῷ θαυμάσιως διατηρούμενα ψηφιδωτὰ εἶναι τὰ ἀρχαιότερα τὰ ὅποια ἔχομεν νὰ ἐπιδειξώμεν σήμερον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Χριστιανικὴν τέχνην. Ἡ ἱστορικὴ ἀξία τοῦ ναοῦ τούτου ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι δὲν ὑπέστη οὗτος τὴν οἰκτρὰν τύχην τῶν λοιπῶν Βυζαντινῶν μνημείων, ἀλλὰ κατορθώθη νὰ διατηρηθῇ ἀθικτος διὰ μέσου τῶν μαυρῶν χρόνων τῆς σκληρᾶς δουλείας. Μετὰ ταῦτα οἱ φοιτηταί ἐψάλλον ἐν πλήρει συγκινησει διάφορα ἕξματα καὶ ἀπῆλθον, μεταβάντες εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον ὅπου ἐγένετο ἐπίσημος δεξίωσις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Παν. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γεναδίου.

Κατὰ τὴν δεξίωσιν ταύτην πρώτως προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ Κοσμητὸς κ. Γρηγόριος Παπαμιχαήλ εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Παναγιώτατε Δέσποτα

«Εἶναι μεγάλη ἡ χαρὰ τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὅτι ἐν τῇ εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος ἐκπαιδευτικῇ καὶ Ἐθνικῇ αὐτῆς ἀποδημίᾳ ἀξιοῦται νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ καὶ ἱστορικοῦ ἐδάφους τῆς πρωτευούσης μεταξὺ Μακεδονικῶν Μητροπόλεων. Ἡ Θεολογικὴ ἡμῶν Σχολή, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὴν μονομερῶς θεωρητικὴν μόρφωσιν τῶν τροφίμων αὐτῆς, πρὸς ἀρτιώτερον αὐτῶν ἐπιστημονικὸν καταρτισμὸν ἐπιθυμεῖ νὰ τηρῇ αὐτοὺς εἰς ἐπαφήν καὶ πρὸς τὴν ζωὴν, ἐκ τῶν τελεσφορωτέρων δὲ μέτρων διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῶν κατῆρτιον κρίνει τὴν αὐτοπρόσωπον ἐπίσκεψιν καὶ μελέτην τῶν τόπων καὶ τῶν μνημείων τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ὁποῦ ἐξάγγελοι καὶ διδάσκαλοι καλοῦνται νὰ ἀποβῶσι. Κρμίζοντες πρὸς τὴν Ἱμετέραν Παναγιότητα τὸν εὐλαβῆ χαιρετισμὸν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, χαίρομεν ἀσπαζόμενοι ἐξ ὀνόματος τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Ἐπιστήμης τὴν Ἱστορικὴν ταύτην Μητρόπολιν ὀνομαστικῶν πολιούχων, οἱ οὗ μεγαλομάρτυς Δημήτριος καὶ Γρηγ. ὁ Παλαμᾶς, εἴμεθα δ' εὐτυχεῖς ὅτι ἡ πρώτη αὕτη ἐπίσκεψις τῆς Ἱμετέρας Σχολῆς, πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μακεδονίας καὶ τὰ σπουδαιότατα αὐτῆς Χριστιανικὰ μνημεῖα συντελεῖται ἐπὶ τῆς Ἀρχιερατείας τῆς Ἱμετέρας Παναγιότητος, ἐνὸς ἐκ τῶν περιφανεστέρων Ἱεραρχῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.»

Συγκεκινημένος ὁ Παν. Μητροπολίτης ἀπαντῶν, ἐχαιρέτησε δι' ὥραίας προσλαλιᾶς τὴν ἀφιξίν τῶν ἐκδρομέων, ἐκφράσας τὴν μεγάλην του χαρὰν, διότι, αὐτὸς τὸ πρῶτον ἤδη ὑποδέχεται τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογικὴν Σχολὴν μεταβαίνουσαν εἰς Ἅγιον Ὄρος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἱ. Μονῶν καὶ μελέτην τῶν ἐν αὐταῖς φυλασσομένων ἱερῶν κειμηλίων τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐπειτα ἐκ μέρους τῶν φοιτητῶν προσεφώνησεν ὁ κ. Ἰω. Δασκαλάκης τελ. Θεολ. Σχολῆς, διερμηνεύσας τὴν χαρὰν καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν συναδέλφων του, οἱ ὅποιοι ἠτύχησαν νὰ πατήσωσι τὰ Ἱερά ἐδάφη τῆς Ἱστορικῆς ταύτης πόλεως καὶ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ θαυμαστά χριστιανικὰ μνημεῖα αὐτῆς.

Κατόπιν εὐλογοῦντος τοῦ Παν. Μητροπολίτου πάντες οἱ φοιτηταὶ ἐν χορῶ ἔψαλλον τὸ «Χριστὸς Ἀνάστη» καὶ τὴν φήμην τοῦ Παναγιωτάτου μεθ' ὃ ἀπήλθον εἰς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως ὑπὸ τὰς φιλόφρονας ὁδηγίας τῶν ξεναγῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης οἵτινες ἐτέθησαν λίαν προθύμως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐκδρομέων. συνιδέλφων των.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο δεξίωσις τῶν ἐκδρομέων Καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης, κατὰ δὲ τὴν 5 ὥραν μ. μ. παρετέθη τέϊον ὑπὸ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστ. Θεσ)ικῆς εἰς τὸ πολυτελέστατον Ξενοδοχεῖον «Mediterranean» πρὸς τιμὴν τῶν ἐκδρομέων, εἰς ὃ παρεκάθησεν καὶ ὁ Παν. Μητροπολίτης Γεννάδιος μετὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Ἐπισκόπου Θεοφ. Ἀπαμείας κ. Βασιλείου.

Κατὰ τὸ τέϊον προσεφώνησε τοὺς ἐκδρομεῖς ἐντολῆ τῆς Συγκλήτου ὁ Κοσμήτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς κ. Βουζουκίδης ἐκφράσας τὴν χαρὰν τῶν συναδέλφων του διὰ τὴν ὥραϊαν ταύτην συνάντησιν τῶν δύο Πανεπιστημίων τοῦ Ἑλλην. Κράτους, ἀναπτύξας κατόπιν καταλλήλως τὰς στενὰς σχέσεις τῶν δύο ἐπιστημῶν τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Νομικῆς, λαβῶν πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν τὴν εἰς αὐτὸν ἀνάθεσις τῆς προσφωνήσεως. Τὸν λόγον του ἐπεράτωσε μὲ τὴν εὐχὴν ὅπως τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς Θεολ. Σχολῆς μιμηθῶσιν καὶ αἱ ἄλλα σχολαὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἀπαντῶν ὁ Κοσμήτωρ κ. Γρ. Παπαμιχαὴλ εἶπετὰ ἐξῆς :

Κύριοι συνάδελφοι

«Ἡ Θεολ. Σχολὴ τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου εἶναι ἐξαιρετικῶς συγκεκινημένη ἐπὶ τῇ ἐξοχῶς θερμῇ ὑποδοχῇ ἧς τυγχάνει κατὰ τὴν βραχείαν αὐτῆς ταύτην ἐπίσκεψιν τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης ἀπὸ μέρους τῶν ἀξιοτίμων καὶ προσφιλῶν συναδέλφων ἐν ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης. Θὰ ἦτο πάντως ἀμφοτέρων ἡ κοινὴ χαρὰ πληρεστέρα, ἐὰν ἡ ὥραϊα συνάντησις ἡμῶν αὐτῆ ἐγένετο ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν θὰ καθίστατο δυνατὴ ἡ κοινωνία ἡμῶν πρὸς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ τε Καθηγητικοῦ σώματος καὶ τοῦ φοιτητικοῦ συντάγματος τοῦ ἐνταῦθα Πανεπιστημίου ἵνα λάβῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς ὀλοκληρώσεως τοῦ ἀμοιβαίου πόθου τῶν ἐνταῦθα τε καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας. Δὲν εἶναι ὁμοῦ

ἡσσανος σημασίας ὁ ἀσπασμὸς τῶν δύο Πανεπιστημίων, ἀνταλασσόμενος κατ' αὐτὰς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τὰς χαρμοσύνας ἡμέρας. Διότι οἱ τρόφιμοι ἡμῶν τὸ πρῶτον νῦν φιλοῦσι τὰ ἱερά χρώματα τῆς πρότρυτα μόλις ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως Νέας Ἑλλάδος καὶ χαιρετίζουσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ Γένους ἡμῶν πρωτευούσῃ ἕνα ἐκπαγλὸν πολιτισμὸν, τὸν ὁποῖον σήμερον ἡμεῖς ὡς γνήσιοι τῆς Ἐπιστήμης σκαπανεῖς θέτετε ἐπὶ τὸν λύχνον ἵνα λάμπῃ τοῖς ἐν τῇ κοινῇ πάντων ἡμῶν Ἑλληνικῇ οἰκίᾳ.

Τοῦτον τὸν ἐγκάρδιον ἡμῶν ἀσπασμὸν παρακαλοῦμεν, κύριοι συνάδελφοι, ὅπως μεταδώσῃτε εἰς τοὺς ἀπόντας συναδέλφους ἡμῶν καὶ φοιτητὰς ἅμα τῇ ἐπαναλήψει τῶν παραδόσεων, μετὰ τῆς θερμῆς ἡμῶν εὐχῆς ὑπὲρ στερεώσεως τοῦ ἀδελφοῦ Πανεπιστημίου καὶ εὐδοξείας τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ ἀγωνισμάτων».

Μετὰ ταῦτα ἐξ ὀνόματος τῶν φοιτητῶν προσεφώνησε ὁ κ. Μ. Χατζῆς τελ. Θεολ. Σχολῆς ἐκφράσας δι' ὀλίγων τὰς εὐχαιρικεῖς εὐχαριστίας τῶν συναδέλφων του διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν ἧς ἔτυχον ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ)νίκης.

Τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτην πανδαισίαν κατέκλυσεν ὁ καθηγητὴς κ. Σωτηριάδης τέως πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ)νίκης ὅστις ἐν πλήρει συγκινήσει ἐξῆρε διὰ θερμῶν καὶ ὥραϊων λόγων τὴν σπουδαιότητα καὶ τὸν ὅλον τὸν ὁποῖον διεδραμάτισεν ἡ ἐνδοξὸς αὐτῆ πόλις εἰς τε τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους. Τελευτῶν συνέστησεν εἰς τοὺς φοιτητὰς ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἰδιαζόντως ἐκλείσαν τὸ Γένος ἡμῶν.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκάλυψαν παταγώδη χειροκροτήματα. Οὕτω λοιπὸν ἔληξεν ἡ ὥραϊα συνάντησις τῶν δύο Πανεπιστημίων τοῦ Ἑλλ. Κράτους.

Ἡδὴ οἱ ἐκδρομεῖς ὑπὸ τὸ κράτος συγκινητικώτατον ἐντυπώσεων πλέουσι δι' Ἅγιον Ὄρος.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Φοιτ. Θεολογίας

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

[Γράμματα ἐξ Ἀμερικῆς]

Ἐπειδὴ παρὰ πολλοῖς ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι τὰ Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια, μὴ δυνάμενα νὰ ἀποφύγῃσι τὴν ἐπίδρασιν τῆς κατ' ἐξοχὴν πρακτικῆς Ἀμερικανικῆς ζωῆς, εἶναι καὶ αὐτὰ πρακτικὰ καὶ συνεπῶς, δὲν δύναται, ἐν ταῖς θεωρητικαῖς ἰδίαις ἐπιστήμαις, νὰ παρουσιάσωσι τὴν ἀπαιτουμένην ἐργασίαν, κρίνω καλὸν ὅπως διὰ τῆς παρουσίας μου δώσω εἰκόνα τινὰ τῶν ἐδῶ Ἀκαδημ. πραγμάτων ἐκθέτων διὰ βραχυτάτων τὸ πρόγραμμα ἐνὸς ἐκ τῶν καθηγητῶν μου. Ἡ ἐν ἣ φιλοξενοῦμαι Θεολογικὴ Σχολὴ ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ συγκαταλέγῃ μετὰ τῶν καθηγητῶν αὐτῆς τὸν γηραιὸν καὶ εὐλαβέστατον Πρεσβύτερον αἰδ. George A. Barton, Διδάκτορα τῆς Θεολογίας, τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Φιλολογίας, καθηγητὴν τῆς Φιλολογίας τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τῆς γλώσσης αὐτῆς ἐν τῇ Σχολῇ καὶ καθηγητὴν τῆς Ἱστορίας τῶν Θρησκειῶν καὶ τῶν Σημιτικῶν γλωσσῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Πενσυλβανίας.

Ὁ διαληφθεὶς καθηγητὴς, μαθητὴς τοῦ Harnack καὶ γνώστης τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς, ἐδίδαξε κατὰ τὴν λήξαν πρώτην ἑξαμηνίαν τὰ ἑξῆς μαθήματα.

Εἰς μὲν τοὺς ἀρχαίους, Γεωγραφίαν καὶ Ἱστορίαν τῆς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Χριστοῦ Παλαιστίνης. (Ἐν Παλαιστίνῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνικόν διάστημα διηρῆθη τὰς ὑπὸ Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολ. Σχολῆς γενομένης ἀνασκαφῆς). Τὰ τῆς συγγραφῆς καὶ χρονολογίας τῶν Εὐαγγελίων καὶ τὰ τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ σκοπῷ ὅπως οἱ εἰς τὴν Θεολογίαν εἰσερχόμενοι ἀποκτήσωσι πλήρως ἱστορικὸν ἔδαφος τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τοὺς δευτεροετείς, ἀρκούντως προπεποιημένους ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὑπὸ δύο ἐτέρων καθηγητῶν, ἐδίδαξεν ἐρμησίαν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῶν πρὸς Ρωμαίους καὶ Θεσσαλονικεὺς ἐπιστολῶν τοῦ ἀπ. Παύλου, μετ' εἰσαγωγῆς εἰς τὴν κριτικὴν τοῦ κειμένου τῆς Κ. Δ. καὶ Ἱστορίας τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ Καινός.

Εἰς δὲ τοὺς τελειοφοίτους καὶ τοὺς δι' ἀνώτερα διπλώματα προαλειφομένους πτυχιούχους α) Τὸ συνοπτικὸν πρόβλημα, ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ ὁποίου ἐξετέθησαν, μετὰ τῆς ἀναλόγου δι' ἑκάστην κριτικῆς, αἱ γνῶμαι τῶν ἔρευνησάντων τὸ θέμα Εὐρωπαϊῶν καὶ Ἀμερικανῶν Ἐπιστημόνων, ἕξ ὧν ἐξήχθη ὅτι οἱ συγγραφεῖς τῶν τριῶν εὐαγγελίων εἰργάσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει προὑπαρχουσῶν πηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς συνεγράφησαν ἐντὸς δέκα ἢ εἴκοσι ἐτῶν ἀπὸ τῆς σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος. Ὁ σημαντικώτερος ὁμοῦ καρπὸς τοῦ μαθήματος τούτου εἶναι, καθὼς ὁ Dr Barton ἐτόνισεν ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ διδασκαλίᾳ, ὅτι τοποθετεῖ τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου ἐπὶ μιᾶς ἱστορικῆς βάσεως, ἥτις εἶναι κατὰ πολὺ ἀσφαλεστέρα τῶν βάσεων τῶν ἱδρυτῶν τῶν ἄλλων θρησκειῶν τοῦ κόσμου. β) Τὴν Θεολογίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἐν τῷ μαθηματι τούτῳ ἐξετέθησαν τὰ περὶ Θεοῦ (Πατρός, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος), περὶ ὑποτελῶν ὑπερφυσικῶν ὑπάρξεων (Ἄγγελοι, Σατανᾶς, δαίμονες κλπ), περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, περὶ ἁμαρτίας, ἀπολυτρώσεως, δικαιοσύνης καὶ τιμωρίας. Ἴνα δ' ἱκανώσῃ τοὺς φοιτητὰς ὅπως ἐννοῶσι τὴν ἐπὶ τῶν μεγάλων αὐτῶν θεμάτων μεταξὺ Ἰουδαϊκῆς καὶ Χριστιανικῆς διδασκαλίας διαφορὰν, προέταττεν δι' ἄλλων τὴν σχετικὴν πρὸς τὸ διδασκόμενον θέμα διδασκαλίαν τῆς Π. Δ. Ὁσαύτως προσεπάθει νὰ δεικνύῃ τὸν κατὰ τὴν γνώμην του καλλίτερον τρόπον τῆς ἐκθέσεως τῶν μεγάλων τούτων δογματικῶν πρὸ τοῦ κόσμου τῆς σήμερον. γ) Τὴν ἐκ τῆς μελέτης τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν Κ. Δ. τμημάτων τοῦ Ταλμούδ, Ἰωσήπου καὶ Φίλωνος (διὰ τοὺς δύο τελευταίους ἢ μελέτη ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου), ἐξαγωγήν πληροφοριῶν διαφωτισουσῶν καὶ κατοχυρουσῶν πλεῖστα τῆς Κ. Δ. μέρη, ἐκ παραλλήλου μελετώμενα.

Ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς δευτέρας ἑξαμηνίας θέματα εἶναι κατὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ μαρτυροῦσι βαθεῖαν τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Οὕτως λ. χ. πολὺ ἔχει κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φοιτητῶν, ἢ ποιμαντορία τῆς Κ. Διαθήκης, «ἢ Κ. Δ. καὶ ὁ χριστιανικὸς κλήρος». Ἐν τῷ μαθηματι τούτῳ ἀναπτύσσον-

ται αἱ τῆς Κ. Δ. ἰδέαι περὶ τῆς ὑπουργίας τοῦ κλήρου καὶ παρέχονται ὁδηγία χρήσεως τῆς Κ. Δ. ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ κλήρου. Ἐν τῇ ἀναλύσει τῶν ἰδεῶν τονίζονται καὶ τὰ ἐξ ἐκείνου ἑδαφίου θέματα κηρυγματικῶν μετὰ τῶν ὑποδιαφάσεων αὐτῶν. Ἀρκούντως ἐνδιαφέροντα εἶναι καὶ ἡ εἰσαγωγή καὶ δογματικὴ διδασκαλία καὶ ἐρμησίαι τῶν ἐσχόντων ἑδαφίων τῶν πρῶτων, ἐπιστολῶν καὶ ἀποκαλύψεως καὶ ἐπὶ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, Ἰωάννην ἐπιστολαὶ καὶ τὸ Ἰωάννην πρόβλημα. Τὸ τελευταῖον τούτο εἶναι μελέτη τῶν διαφορῶν ἐπὶ τοῦ προβλήματος γνωμῶν πρῶτον κριτικῆ ἐξωτερικῶν μαρτυριῶν: Σχέσεις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου πρὸς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Ἐφεσον· πρῶτος θάνατος αὐτοῦ· Ἰωάννης ὁ Πρεσβύτερος· συγγένεια τοῦ κατὰ Ἰωάννην πρὸς τὰ συνοπτικὰ καὶ τὴν ἀποκάλυψιν ἄσυμφωνία (συγχύσεις) αἱ ὁμίλια· ἱστορικὰ καὶ θεολογικὰ ἐνδιαφέροντα. Εἰς ἄλλην ἀνταπόκρισιν θέλει ἐκτεθῆ ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν οἱ καθηγηταὶ ζητοῦσι παρὰ τῶν φοιτητῶν.

† Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αἱ ἱεραὶ τελεταὶ τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἐτελέσθησαν πανταχοῦ μετὰ μεγάλῃ τάξει. Ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπῆς καὶ κατανυκτικῆ ὑπῆρξεν ἡ περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου ἐν Ἀθήναις, ἣν παρεκολούθησαν καὶ πολλοὶ ξένοι. Τῆς τελετῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Πάσχα προέστη ὁ Σ.β. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος ἀναπληρώσας τὸν ἀπουσιάζοντα Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον.

—Μεγαλοπρεπῆς ἡ τελευταία αὕτη τελετὴ διεξήχθη ἐφέτος καὶ ἐν τῷ ἐνταύθα Μετοχίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου.

—Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μεταβάς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ μὴ εὐρῶν αὐτὸν ἀφῆκεν ἐπισκεπτήριον. Πλεῖστοι δὲ ἕτεροι καὶ τῶν ἐπισήμων ἄλλ' ἰδίως τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἔπραξαν τὸ αὐτό.

—Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κοσμητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πλεῖστοι φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τινες καθηγηταὶ ἐξέδρομον κατὰ τὰς ἐορτὰς εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Ἅγιον Ὄρος.

—Παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις «Ἐνώσεως τῶν Τηνίων» ὅπως ἠγηθῆ ἔκδρομῆς τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς Τήνον, ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος μετέβη ἐκεῖ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Ἀφικόμενος εἰς Τήνον, μετὰ ἐξάωρον πλοῦν, περὶ ὥραν 4 1/2 μ. μ., ἐγένετο ἐπισήμως δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Κλήρου ἐνδεδυμένου τὰ ἱερά ἄμφια, τῶν ἀρχῶν τῆς νήσου καὶ χιλιᾶδων λαοῦ, περιβληθεὶς δὲ τὸν μανδύαν μετὰ προσφώνησιν τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου μετέβη ἐν ἱερῷ πομπῇ καὶ ἐν ψαλμοδίας εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ὅπου φυλάσσεται ἡ θαυματουργὸς αὐτῆς εἰκών. Ἐκεῖ ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὁμίλησε πρὸς τὸν λαόν. Ὁδηγηθεὶς δὲ εἰς τὰ Γρα-

φεία τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἔχαιρεισθή ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς κ. Ἰ. Μαύρου καὶ τοῦ βουλευτοῦ κ. Ἀλαβάνου, ἀπαντήσας εἰς τὰς προσφωνήσεις αὐτῶν καταλλήλως. Τὸ ἔσπερας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως τῶν Τηνίων. Τὴν ἑκαύριον δὲ τελέσας τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἐὐαγγελισμοῦ ἐδίδαξε τὸν λαόν, μετὰ τοῦτο δὲ μετέβη εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν Κεχροβουνίου διδάξας καὶ συμβουλευσας τὰς μοναχὰς καὶ κατὰ τὸν Ἐσπερινὸν τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἑκαύριον, ἦν ἐτέλεσε. Παρακληθεῖς ὑπὸ τῆς ἡγουμένης, δηλωσάσης ὅτι ἡ καταδικασθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ δύο ἄλλων μοναχῆ Μελάνη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας αὐτῆς εἰλικρινῶς μετενόησεν, ἀνέγνωσε συγχωρητικὴν εὐχὴν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ἐν μέσῳ τῆς βαθυτάτης συγκινήσεως τῶν συνελθουσῶν μοναχῶν. Ἐπανακάμφας ἔκ τῆς Μονῆς μετὰ μεσημβρίαν τῆς Τρίτης, μετέβη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἐὐαγγελισμοῦ καὶ ἐτέλεσε παράκλησιν πρὸ τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, τὴν ἔσπεραν δὲ συνεδείπνησε μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ καὶ τῶν Τηνίων ἐκδρομῶν, οἵτινες μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπῆλθον ἔκ Τήνου. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν 31)2 μ. μ. τῆς Τετάρτης προπεμφθεὶς ἐπισήμως ἀπῆλθεν ἔκ Τήνου ἀφίκετο δὲ μετὰ ὄριαιον πλοῦν εἰς Σύρον, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ἐν πανδήμῳ συναγεμῶ καὶ περιβληθεὶς τὸν μαρτύριον μετὰ μεγάλῃς πομπῆς μετέβη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναόν, ἐνθα ἐτελέσθη δοξολογία ἐπὶ τῇ ἀφίξει του. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησε πρὸς τὸν ἀσφυκτικῶς πληροῦντα τὸν ναὸν εὐσεβῆ λαόν, ἐφιλοξενήθη δὲ παρὰ τῷ κ. Ρηγοπούλῳ, γαμβρῷ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σύρου Ἀντωνίου Καντερίνη. Τὴν ἑκαύριον τελέσας τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ ἐδίδαξε πάλιν τὸν λαόν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θ. Λειτουργίας ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σύρου Ἀθανασίου, ἦν ἑπανάλαβε καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του. Διέθηκε δὲ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ἐπίσκεψιν τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς νήσου ἐν συνοδείᾳ τοῦ κ. Νομάρχου καὶ τοῦ κ. Δημάρχου, ὅστις τὴν ἔσπεραν παρέθηκεν ἐπίσημον δεῖπνον εἰς τιμὴν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Δημάρχου ἀπελθὼν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος περὶ ὥραν 9ην μ. μ. ἐπέβη τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἀφίκετο λίαν πρωτὶ τῆς ἐπομένης εἰς Πειραιᾶ.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκέφη τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ συνώμιλησε περὶ τῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετ' ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος ἐωρτάσθη ἐφέτος τὸ Πάσχα εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἡ πρώτη Ἀνάστασις ἐγένετο τὴν 1ην μετὰ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς, ἀλλ' ἡ κυρίως συγκεντρώσασα, ὡς πάντοτε, πλήθη εὐσεβῶν πασχαλινῆ τελετῆ, ἦτο ἡ τοῦ Ἐσπερινοῦ, τελεσθεῖσα τὴν 10ην π. μ. τῆς Κυρια-

κῆς. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐνεδύθη εἰς τὸ Μέγα Συνοδικὸν τὸν βαρύτεμον σάκκον τῆς Τιβεριάδος καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν συνοδικῶν Νικαίας, Σάρδεων, Ροδουπόλεως, Σηλυβρίας, Χριστουπόλεως, Εἰρηνουπόλεως, Μύρων, Λαοδικείας καὶ Θεοδορουπόλεως, τῶν πρωθιερέων τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Σερβικῆς Πρεσβείας, ἐνὸς Ρώσσου ἀρχιμανδρίτου καὶ ἄλλων κληρικῶν, κατῆλθεν εἰς τὸν ναόν. Εἰς τὸν ναὸν παρέστησαν ὁ ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Κύρου, ἀντιπρόσωπος τῆς Νοτιοσλαβίας, ἀντιπρόσωπος τῆς Ρουμανικῆς Πρεσβείας ὁ προεδρεύων τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν Μ. Ἐπιτροπὴν κ. Φωκάς μετὰ τοῦ κ. Μαμοπούλου, ὁ κ. Χόλσταντ, ὁ διερχομῆς τῆς Πολωνικῆς πρεσβείας, ὁ σύμβουλος τῆς Ἰταλικῆς διοικήσεως Ρόδου κ. Μαγκούζος, ὁ ταγματάρχης Σύρου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, ὁ κ. Μαλιόγλου τῆς Ρουμανικῆς ἀτμοπλοίας, οἱ τοῦ Πατριαρχείου καὶ πλείστοι ἄλλοι. Παρέστη ἐπίσης καὶ ὁ Σέρβος δημοσιογράφος τῆς «Βρέμε» κ. Γκόσπιτς. Τὸ Ἐὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη, ὡς πάντοτε, εἰς διαφόρους γλώσσας. Μετὰ τὸν Πατριάρχην, ἀναγνώσαντα αὐτὸ ἑλληνιστί, τὸ ἀνέγνωσεν ὁ Σ. Ροδουπόλεως τουρκιστί καὶ ἐπηκολούθησε τὸ ρωσιστί ὑπὸ τοῦ Ρώσσου ἀρχιμανδρίτου. Ἀγγλιστί ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου πρωθιερέως, γαλλιστί ὑπὸ τοῦ Σεβ. Εἰρηνουπόλεως, σλαβωνιστί δὲ ὑπὸ τοῦ αἰδ. κ. Κοβάτσεβιτς, τῆς Νοτιοσλαβικῆς πρεσβείας. Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Πατριάρχης εἰς τὸ Μέγα Συνοδικὸν διένειμεν εἰς τοὺς ἐπισήμους καὶ τοὺς λοιποὺς κόκκινα καὶ χρυσοῦ ἀντά, ἐπηκολούθησε δὲ τό, κατὰ παράδοσιν, χειροφίλημα.

— Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐξ Ἰωαννίνων, ἀφιχθέντες ἐκεῖ ἔκ Νοτίου Ἀλβανίας ὁμογενεῖς ἀφηγούνται τὰ λαβόντα χώραν εἰς τὸν ἐν Δελβίνῳ ὀρθόδοξον ναὸν κατὰ τὴν περιφορὰν τοῦ ἐπιταφίου τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν. Κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας, ἐνῶν ἐψάλλετο ἡ ἀκολουθία τοῦ ἐπιταφίου εἰσήλασαν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας Ἀλβανοὶ ταραξίαι μεταξὺ τῶν ὁποίων πλείστοι Μουσουλμᾶνοι ἔχοντες ἐπὶ κελῆς τὸν κυβερνητικὸν Ἀλβανὸν διδάσκαλον τοῦ ἐκεῖ σχολείου. Οἱ εἰσελάσαντες ἤρχισαν νὰ ψάλλουν ἄλβανιστί καὶ διὰ βιαιοπραγιῶν ἐπεχείρησαν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀκολουθίας εἰς ἄλβανικὴν γλῶσσαν. Ὁ ἱερεὺς εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας διέκοψε τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐξέβαλε τὰ ἄμφιά του. Τότε οἱ Ἀλβανοὶ ἐξακολούθησαν ψάλλοντες ἄλβανιστί, ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ ἐπιταφίου ἐψάλη ἄλβανιστί ὑπὸ Μουσουλμάνων. Ἡ συμπεριφορὰ αὕτη τῶν Ἀλβανικῶν ἐπρόκάλεσε τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ, αἱ δὲ ἄλβανικαὶ ἀρχαὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπέμβωσι καὶ νὰ ἐκβάλωσι τοὺς ταραξίαις, οὕτω δὲ ἡ ἀκολουθία ἐξηκολούθησεν ἑλληνιστί. Ἐν τούτοις προσέβησαν εἰς τὴν σύλληψιν δημογερόντων τινῶν καὶ τοῦ ἱερέως, οἱ ὅποιοι ἐπεχείρησαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς τελέσεως τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθόντων. Παρὰ τὰ βίαια μέτρα τῶν Ἀλβανῶν ἡ ἀντίδρασις τοῦ ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ κατὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πραξικοπήματος καθίσταται καθημερινῶς ἐντονωτέρα. Οὕτω κατὰ τὴν περιουσίαν, τὴν ὅποιαν ἐπεχείρησεν ὁ ἀντικανονικῶς διορισθεὶς μη-

τροπολίτης Ἀργυροκάστρου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ του περιφερείᾳ ἀπεδοκιμάσθη παταγωδῶς διὰ τῆς ἐχθρικῆς στάσεως τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κλήρου, ἀρνούμενου νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Εἰς τὴν Χειμάρραν μάλιστα ἐξεδιώχθη τῆς πόλεως μετ' ἀποδοκιμασιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου συνέρχεται ἡ Ἱεραρχία τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἰς συνέλευσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐξετασθῇ πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἡ διεθνὴς θέσις τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι τὰς ἐξῆς σχετικὰς δηλώσεις τοῦ Μητροπολίτου Σόφιας Στεφάνου. «Ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία συμμετέχει ζωηρῶς εἰς τὸν διεθνή βίον τῶν ἐκκλησιῶν, μάλιστα δὲ κατέχει πρωτεύουσαν θέσιν. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἂν ἀπὸ διεθνῶν ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἔχη καλῶς, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὁμοῦ τῶν σχέσεων πρὸς ὀρθοδόξους τινὰς Ἐκκλησίας δὲν εὐρίσκειται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, Διάφορα ζητήματα παραμένουν ἀκανόνιστα. Τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀκριβῶς θὰ ἐξετάσῃ ἡ συνέλευσις τῶν ἀρχιερέων». Διὰ τὸ σχῆμα ὁ μητροπολίτης ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς: «Δὲν φρονῶ, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ σχίσματος ἐμφανίζεται τοιοῦτον, ὥστε νὰ πρέπη νὰ μᾶς ἀνησυχῇ. Οὐχὶ ἀπαξ ἀπεφάνθημεν καὶ ἐξακολουθοῦμεν νὰ υποστηρίζωμεν τὴν ἐκφραθεῖσαν σκέψιν, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία δὲν ἠσθάνετο καὶ δὲν ἔχει λόγους νὰ αἰσθάνεται οἰονδήποτε βᾶρος διὰ τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον δὲν στηρίζεται ἐπὶ νόμων ἢ κανόνων. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ συνθήκαι αἵτινες ἐν καιρῷ προεκάλεσαν τὸ σχῆμα σήμερον ἤλλαξαν ριζικῶς, καὶ μάλιστα δὲν ὑφίστανται, ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἀποστολικὴ φρόνησις καὶ μεγάλη σύνεσις, θὰ μεταβάλωσι τὰς διαθέσεις, ἐκεῖ, ὁπόθεν ἀπροσδοκῆτως ἦλθε τὸ σχῆμα. Αἱ νῆαι ἀντιλήψεις μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν περὶ προσεγγίσεως, ἐνώσεως καὶ ἐπικοινωνίας, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ φέρουν τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολήν εἰς στενὴν προσέγγισιν καὶ ἐνότητα», προσέθεσεν ὁ μητροπολίτης Στέφανος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Πληροφορηθεὶς ὁ Πατριάρχης ὅτι ἐν τῇ Δημοσίᾳ Βιβλιοθήκῃ τῆς Γενεύης ἐναπόκειται πῖναξ τοῦ 1632 παριστῶν τὸν Μέγαν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας καὶ ΚΠόλεως Κύριλλον τὸν Λούκαριν παρεκάλεσε τὴν καλλιτέχνηδα Κυρίαν Θάλειαν Φλωρᾶ-Καραβία ὅπως ἐπιστρέψουσα ἐκ Παρισίων διέλθῃ διὰ Γενεύης καὶ φιλοτεχνήσῃ ἀκριβῆς τῆς εἰκόνης ἀντίγραφον. Ἡ πατριαρχικὴ ἐπιθυμία ἐξεπληρώθη καὶ τὸ ἀντίγραφον εὐρίσκειται ἤδη ἀνηρημένον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Πατριαρχείων. Ἐν αὐτῷ παρίσταται ὁ Μέγας Πατριάρχης ἐν Ἀρχιερατικῇ ἀμφιέσει μετὰ πλατύτερον τοῦ συνήθους ὁμοφόριον ζωοῦ χρώματος καὶ μίτραν ἀδαμαντοκόλλητον, ἀλλ' ἄνευ σταυροῦ καὶ ἐγκολπίου. Ὁ ζωγράφος εἶνε ἄγνωστος. Πάντως πρόκειται περὶ γραφῆς ἐκ τοῦ φυσικοῦ Παρὰ τὴν εἰκόνα ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή Cyrillus Patriarcha Constantinopolitanus Aetatis 62 anno 1632. Ὁ Πατριάρχης ἀπέθανε μαρτυρικῶς πέντε ἔτη βραδύτερον ἤτοι τῷ 1637.

Τύποις «Φοῖνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Ζουπανίου Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν Δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 1) πενήτηκοντα προβατῖναι μετ' ἀμνοῦς καὶ ἐξήκοντα αἴγες μετ' ἐρίφια παλαιὰ 2) πενήτηκοντα ἀμνοὶ καὶ πενήτηκοντα ἐρίφια 3) δέκα κριοὶ καὶ δέκα πέντε τράγοι διαφόρου ἡλικίας 4) Διακόσια ὀγδοήκοντα γάλαδες ἔρια αἰγοπροβάτων καὶ 5) Τὸ παραχρησόμενον γάλα ἐξ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα γαλακτερῶν προβατιῶν καὶ ἑκατὸν πενήτηκοντα γαλακτερῶν αἰγῶν ἐντὸς διαστήματος 51 ἡμερῶν τρεχούσης θερινῆς περιόδου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Ζουπανίου, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως εὐρισκομένης ἐν Ἐλασσώνι καὶ παρὰ τῷ Συμβολαιογραφεῖῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Περικλέους Γαρδίκη ὅν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσώνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 27 τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἔτους 1929 ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 Π. Μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσόνος Π. Γαρδίκη καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μαντινείᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ἐπάνω Χρέπας Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐξῆς κτήματα, α) τὸ κτῆμα τῆς στέγης ὁ ἅγιος Γεώργιος β) τὸ κτῆμα Κορομυλίας Γ) οἱ ἀγροὶ Κολαργιάς, τοῦ ὀρίου Περθουρίου καὶ Δ) οἱ ἀγροὶ Συλίας μετὰ τῶν γνοστώτων αὐτῶν ὀρίων. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Τριπόλει τὴν 7 Ἰουνίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἰωάννου Χ. Παλαμίδου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς Διακηρύξεως καὶ υποχρεώσεως οἰνίνες εἰσὶν κατατεθειμένοι εἰς τὸ ὄψ ἀνω Συμφεῖῳ καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν τριάκοντα ἐννέα (39) ἐλαιόδενδρα καὶ μία οἰκία κείμενα εἰς Νέαν Ἐπίδαυρον, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου, συμφώνως τῇ διακηρύξει τῶν ὄρων τῇ κατατεθειμένῃ εἰς τὰ γραφεῖα τῶν Κοινοτήτων Νέας Ἐπιδάυρου, Ἀραχναίου, καὶ Μονῆς Ταλαντίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται εἰς Νέαν Ἐπίδαυρον ἐνώπιον ἀντιπροσώπων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος, τοῦ Ἠγυβουλίου, καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Νέας Ἐπιδάυρου κ. Γεωργίου Παυλοπούλου τῇ 19 τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ 1929 ἔτους ἡμέρᾳ Κυριακῇ τῇ 10 π. μ. ὥρα μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας τῆς ἰδίας ἡμέρας.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἄγνουστος-Ταξιαρχῶν Προκηρύττει, ὅτι τὴν 19 Μαΐου ἔ. ἔ. 1929 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. θέλει ἐνεργηθῆναι πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐν Ν. Ἐπιδάυρῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐπεὶ Συμβολαιογράφου κ. Γεωργίου Παυλοπούλου περὶ τετραετοῦς ἐνοικιάσεως προβατοβοσκῆς συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθμ. 12 διακηρύξει, ἥτις ἔχει κατατεθῆναι εἰς τὸ ἄνω Συμβολαιογραφεῖον ὡς καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. ΣΥΝΕΣΙΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ

Τίμημα ἐτησίως συνδρομῆς

Ἔσση. Δρχ. 60. Ἐξση. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν

Ἐπαρχιῶν Δρ. 100 Ναῶν χωρίων Δρ. 60 Ἱερῶν

ἑσωτερικοῦ Δρ. 30. Ἐμβάσματα καὶ ἀποστολαί

Διαχειρίσιν Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Μέγρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21